

<i>preek</i>	23 november 2025 (Eeuwigheidszondag)
<i>thema</i>	Groot is uw trouw, o Heer
<i>tekst</i>	Psalm 103
liturgie:	
<i>begroeting</i>	Wie in de schaduw Gods mag wonen hoeft niet te vrezen voor de dood (Liedboek 91a)
<i>kindermoment</i>	kinderlied: Ik zit op het puntje van m'n stoel
<i>kinderen naar hun club</i>	
<i>gebed</i>	
<i>lezen Psalm 103</i>	
<i>preek</i>	Groot is uw trouw, o Heer, mijn God en Vader (Liedboek 885)
<i>herdenking gestorvenen</i>	Bless the Lord, my soul (Liedboek 103e)
<i>gebedspunten</i>	
<i>geloofsbelijdenis =</i>	We believe in God the Father (Opwekking 347 origineel)
<i>gebed</i>	
<i>kinderen komen terug</i>	
<i>collecte</i>	Glorie aan God (Opwekking 354)
<i>zegen</i>	

In Psalm 103 begint David bij zichzelf.

Hij zegt tegen zichzelf: 'David! Laat alles wat in je is God verheerlijken! En vergeet niets van wat God voor jou gedaan heeft en doet, David!'

Als David zo begint, dan denk ik direct: Het gaat bij David blijkbaar niet vanzelf. Zelfs David prijst God niet zonder meer. Hij moet zichzelf aansporen om alle goeie dingen te noemen en niks te vergeten.

David ziet blijkbaar bij zichzelf hoe het werkt. Aan goeie dingen raak je snel gewend; het wordt normaal. Als er iets fout gaat in je leven, dan voel je dat; dan doet het pijn; als het iets heel heftigs is, legt het een grauwsluier over je hele leven; je vergeet wat er ondanks alles nog aan goeds is in je leven. Als een *ander* daar tegenover jou over begint, wil je het misschien wel niet horen. Maar als je het nou eens *zelf* zegt, tegen jezelf. Je mag zeggen tegen jezelf: 'Je weet niet hoe je verder moet! Het leven is zo zwaar geworden. Daarover mag je klagen bij God!' Maar zeg daarna ook eens tegen jezelf: 'Je moet God niet vergeten! Misschien begrijp je Hem niet maar Hij is er wel. En Hij heeft beloofd dat Hij voor je zorgt! Verheerlijk Hem om wie Hij is!' Zo spreekt David zichzelf toe.

Hij krijgt heel veel van God. Hij probeert het allemaal te bedenken en te benoemen, en daar nodigt hij jou ook toe uit.

Dit is wat David zegt (en ik lees het nu voor uit de BGT):

“De Heer vergeeft al mijn zonden. Hij geneest mij als ik ziek ben, hij laat me niet sterven. Hij is goed voor mij, hij houdt van mij. Hij maakt me weer sterk en gezond, hij geeft me nieuwe kracht.” (vers 3-5).

Kun je dit zeggen voor jezelf? Kun je dit zeggen, samen met David?

Ik besef dat het niet meevalt.

Misschien wil je nog wel geloven dat God al je zonden vergeeft. Misschien wil je nog wel geloven dat God goed voor je is. Misschien wil je nog wel geloven dat God van je houdt, ook al heb je daar misschien soms toch wel je twijfels over.

Maar: dat God je geneest als je ziek bent ... En dat God je niet laat sterven ... En dat God je weer sterk en gezond maakt ... En dat God je nieuwe kracht geeft ... Dat zie je niet gebeuren. Ja, van *sommige* ziekten kun je genezen, *soms* word je na een moeilijke periode van zwakheid en ziekte weer sterk en gezond, *soms* krijg je weer nieuwe kracht.

Maar we weten allemaal dat er ziektes zijn waardoor je steeds meer aftakelt, steeds minder krachten hebt, op den duur totaal verzwakt bent, tenslotte moet sterven. Zulke ziektes zorgen voor een hoop verdriet en pijn, bij de zieke zelf en bij iedereen om de zieke heen.

Het valt niet mee om samen met David te zeggen: ‘God geneest mij als ik ziek ben, hij laat me niet sterven’.

Het is in strijd met onze ervaring.

Er zijn christenen die ervan overtuigd zijn dat je geneest van *elke* ziekte (als je maar gelooft!); en dat is een klap in het gezicht van iedereen die niet geneest, ziek blijft. Maar niemand durft te ontkennen dat het leven eindig is, dat mensen sterven. Alle mensen moeten sterven. We weten het. We moeten het aanzien van anderen. En zelf moeten we ons erop voorbereiden dat mensen om je heen sterven en dat je zelf ook gaat sterven. En dat doet pijn. (Die pijn heb ik als jongere ervaren. Ik was 21 toen mijn vader overleed. Hij ging vrolijk naar zijn werk maar daar overleed hij. De dood kwam zo ruw en zo onverhoeds dichtbij dat ik het een tijdlang niet aandurfde om nieuwe contacten te maken want iedereen gaat immers dood; het kan ineens afgelopen zijn; hoe meer hechte contacten, hoe groter de kans op verlies; dat probeerde ik te vermijden want die pijn wilde ik niet nog een keer). Hoe kan David dan beweren dat God hem niet laat sterven maar hem geneest?

Je kunt proberen om Davids woorden af te zwakken.

Dat David God dankt omdat God David *nog niet* laat sterven: nu nog niet ..., maar later wel. Dan zou het allemaal kloppen met onze ervaring. Want God geeft niet altijd genezing maar vaak wel, soms ineens, soms na lang bidden, soms na een langdurige behandeling. Wat een blijdschap als je van een ernstige ziekte geneest! als je *nog niet* hoeft te sterven! als je extra tijd van leven krijgt! Zou David dat bedoelen? Moet je zijn woorden zó begrijpen?

Maar daarmee neem je niet serieus wat David verderop in de psalm zegt.

Kijk eens naar vers 14: “God weet waarvan wij gemaakt zijn, Hij vergeet niet dat wij uit stof gevormd zijn”.

Waar doet dat aan denken? Misschien weet je direct wat ik bedoel. Maar misschien ook niet. Het doet denken aan wat God zegt tegen Adam, vlak voor God hem samen met Eva uit de tuin van Eden wegstuurt. Op dat heftige moment zegt God tegen Adam: “Zweten zul je voor je brood, totdat je terugkeert tot de aarde, waaruit je bent genomen: stof ben je, tot stof keer je terug” (Genesis 3:19). Daar zinspeelt David op in vers 14 van Psalm 103. Wij zijn uit stof gevormd. Anders gezegd: wij zijn sterfelijk.

In vers 15 en 16 gaat David daar nog op door.

Dan vergelijkt hij de mens met een bloem: zo’n bloem die prachtig bloeit maar als die bloem is uitgebloeid dan is het afgelopen en dan verdwijnt ‘ie en dan zou je niet zeggen dat die bloem er ooit gestaan heeft want niemand kan de plek nog terugvinden waar die bloem ooit prachtig stond te bloeien. Dat is een pijnlijk beeld van het leven dat voorbij gaat.

Wat gebeurt hier?! De mooie woorden van David (over God die mij niet laat sterven), worden totaal onderuit gehaald, lijkt het. Dood is dood. Het is uit. Punt. Zou je denken.

Maar als je dat denkt, dan ken je God nog niet. Hij is trouw, zegt David in vers 17 en 18. God is trouw.

In oudere vertalingen wordt niet gesproken van trouw maar van goedertierenheid. Dat is een oud woord en ook een moeilijk woord. Ik ben blij dat dat woord in nieuwere vertalingen niet meer gebruikt wordt maar dat gekozen wordt voor een ander woord: ‘liefde’ of ‘trouw’. Weet je waar het om gaat? Iemand die ‘goedertieren’ is of ‘liefdevol’ of ‘trouw’, zo iemand is dat vanuit zichzelf en niet omdat de ander zijn trouw waard is (omdat die ander het verdiend heeft door zijn houding of zijn gedrag). God kijkt niet in de wereld om zich heen om te zien welke mensen zich een beetje gedragen, om dan aan

hen (en alleen aan hen) trouw te zijn. Gods trouw is geen reactie op onze trouw; zou het dat wel zijn dan ben je nooit zeker van Gods trouw, dan zou je steeds tegen God moeten zeggen: ‘U gaat toch niet weg bij mij? Ik ben niet perfect maar U blijft toch wel voor mij zorgen? Ik vergeet U wel eens maar U blijft toch wel trouw aan mij?’ God is vanuit zichzelf trouw; Hij is trouw aan mensen die het niet verdienen maar die toch van zijn trouw mogen genieten. Gods trouw is eindeloos oud. Gods trouw duurt eindeloos lang. Gods trouw is de constante factor in je leven.

Probeer je niet te ontworstelen aan Gods trouw maar zoek juist de bescherming van Gods trouw. Je hoeft niet bang te zijn voor God maar ik hoop dat je wel ontdekt hoe groot God is en ik hoop dat je daardoor diep ontzag krijgt voor God; geen angst maar ontzag. En ik gun je dat je ontdekt waarom God ons allerlei voorschriften geeft: dat is niet om ons het leven moeilijker te maken! Hij wil daardoor voor ons het leven leefbaar maken! Waar moet je schuilen als iedereen alleen maar voor zichzelf opkomt? alleen zijn eigen belangen ziet? bereid is om alles en iedereen daaraan op te offeren?

Wees trouw, zoals *God* trouw is.

Laten we vanuit die trouw van God eens terugkijken naar wat David aan het begin van Psalm 103 zegt: ‘God geneest mij als ik ziek ben, hij laat me niet sterven’.

Ik hoor hierin een enorm vertrouwen op de God die leeft. David weet zeker dat God hem beter maakt, dat God hem laat leven. *Hoe* God dat doet, dat weet David niet. Maar *dat* God dat doet, daar is David van doordrongen. Ons leven gaat verder! De dood is niet het eindstation maar het is een tussenstation op de weg naar het nieuwe leven. Dat vertrouwen kom je al tegen in het Oude Testament.

Dat vertrouwen vind je later bij de farizeeën: in de dagen dat Jezus op aarde is, verwachten zij dat de doden zullen opstaan (Handelingen 23:8). Dat vertrouwen spreekt Marta uit als haar broer Lazarus gestorven is; ze zegt dan tegen Jezus: ‘Als het einde van de wereld komt, zal Lazarus samen met alle doden opstaan’ (Johannes 11:24). Dat vertrouwen wordt bevestigd doordat Jezus opstaat uit de dood en leeft. Van dat vertrouwen getuigen zijn apostelen (1 Korintiërs 15).

In dat vertrouwen mogen wij leven. Wie ziek is, *wordt* beter: we ontvangen een nieuw leven. Vandaag kun je er enorm van genieten als je van een ziekbed weer opstaat en verder mag met je leven. Vandaag doet het pijn als je weet dat je niet meer zult opstaan van je ziekbed en nog maar een korte tijd verder kunt leven met ieder die jou lief is. Dat doet pijn. Vandaag mag je ook al genieten van het vooruitzicht dat je (door de dood heen) gered wordt en mag opstaan.

David sluit Psalm 103 af met een oproep aan alles en iedereen om God te verheerlijken. Hij eindigt de psalm zoals hij hem begon: met een oproep aan zichzelf: ‘David! Laat alles wat in je is God verheerlijken!’

“Groot is uw trouw, o Heer!”